

Про вітер (легенда)

Автор Невідомий

Молотив один господар. Як змолотив, розпочав віяти зерно і ані, дай Боже, зв'яти; він собі стане на тім боці, і вітер також по тім боці дує; він стане на другім боці, і вітер по другім боці дує; так йому все помішав, що не міг сі ради дати. Відтак розсердився, схопив ніж і верг ним, а ніж десь ізчез. Від той хвили вже тому ґазді вітер не перешкоджав, але вже му ся нич не вело. Іде той господар раз в дорогу, приходить до одного села, там ся лише в єдиній хаті ще світить, а в тій хаті мешкав той вітер, що за ним тот ножем верг, і тот ніж єму ся в литку зап'яв, а тот вітер не міг його собі вийняти. Приходить той господар до тої хати і просить ся на ніч, а тот йому відповідає: "Як же я тебе маю на ніч прийняти, коли мені ти ніж у литку вп'яв". І не хотів його прийняти доти до себе на ніч, доки йому не вийняв того ножа з-за литки.